

Богъ на живитѣ.

„Богъ не е Богъ на
мъртвитѣ, но на живитѣ“.

„Живи и мъртви“, това сж двѣ понятия. Животътъ познаваме, а смъртътъ не познаваме. Ако нѣкой мисли, че познава смъртътъ, той се лъже. Всички говоримъ, че ще умремъ, но какво нѣщо е умирането, туй никой не знае, то е прѣдположение, което трѣбва да се докаже. И интересно е, че свърѣменнитѣ учени хора, най-ученитѣ капацитети, които не вѣрватъ въ Бога, вѣрватъ въ смъртътъ. Тѣ казватъ: какъ да не умираме? Ами онзи, който умира, нали си затваря очитѣ? Нима затварянето на очитѣ, това е смъртъ? — Ама прѣстава да говори! Нима прѣставането да говори, това е смъртъ? — Ама пулсътъ прѣстава. Нима прѣставането на пулса, това е смъртъ? Азъ не зная защо така опрѣдѣлятъ смъртътъ. Човѣкъ може да си затвори очитѣ, може да прѣстане да говори, може сърцето му да прѣстане да тупа, и пакъ да живѣе. Има сжщества въ природата, които нѣматъ сърце, и пакъ живѣятъ, безъ сърце сж. Има сжщества, които нѣматъ кръвообръщение, и пакъ живѣятъ. Ще кажете: е, това е отъ 1001 нощъ. Нима всички свърѣмени теории на науката не сж отъ 1001 нощъ? Сега, споредъ тази свърѣменна относителна реалность, споредъ теорията на Айнщайна, всички хора признаватъ, че науката е една относителна реалность, а до сега мислиха, че е една положителна реалность. Нѣмамъ нищо противъ това—относителна и положителна. Ние казваме, че извѣстенъ човѣкъ е положителенъ. Въ какво е положителенъ? Положителенъ човѣкъ е този, който всѣкога устоява на своята дума: каже едно нѣщо и го направи. А не-положителенъ е този, който каже едно нѣщо, а върши друго, всѣки день умътъ му се мѣни по 10 пжти. Той е относителенъ.

Сега, науката казва, че свѣтлината на звѣздитѣ